

MÔI CHI-HỘI NÊN CÓ LỚP DẠY QUỐC-NGŨ

(Sứ-mạng chung của Hội Tin-Lành Đông-Pháp)

MỘT ngày kia, tôi đương ngồi lo-tinh sao cho Thánh-Kinh Bảo và nhà-in được phát-đạt càng hơn, ngõ hầu có thể bắt tay làm nhiều việc khác cần-ích cho Chúa và cho Hội-Thánh. Tôi thấy chung-quanh mình các bạn đồng-sự hăm-hở làm việc dưới ngọn lửa thiêu-đốt của mặt trời hạ, rồi tôi bắt nghĩ rằng: «Cớ sao chúng này công-việc có thể gọi là không thiếu-sốt lắm, mà kết-quả rất chậm-chạp, và không xứng với một đoàn-thể tổ-chức hẳn-hoai như Hội Tin-Lành Đông-Pháp của chúng ta?»

Trong lúc bầu-khoan thì đây, bức thư của một vị mục-sư bấy lâu là bạn đồng-chi lặn-lâm của nhà-in và Thánh-Kinh Bảo đã cho tôi biết vì sao? Ông than-phiền rằng sự cò-dộng kết-quả ít-ỏi không phải vì anh em chị em tin-đồ thiếu tiền, nhưng vì một số anh em không biết chữ, nhất là ở chốn thôn-quê.

Đó là vấn-đề cần phải giải-quyết, vấn-đề tối-trọng cho Hội-Thánh Đông-dương. Có lẽ một vài người sẽ cãi: «Tin Chúa cốt ở trong lòng, học được hay không cái đó hễ chi.» Không cần đáp đải dòng, tôi chỉ xin hỏi lại những anh em ấy rằng: «Nếu từ khi Chúa ngự lên trời đến nay, hết thầy tin-đồ đều không biết đọc, không biết viết, không biết chữ, cứ mù-mịt ngu-dốt, thì Kinh-Thánh còn lưu-truyền đến ngày nay không? Mà Kinh-Thánh không lưu-truyền đến ngày nay, thì còn đạo Tin-Lành thuận-túy cho anh em tin theo chúng?»

Vậy, chúng ta nhận thấy tất cả anh em chị em tin-đồ cần phải biết quốc-ngữ để đọc lời Kinh-Thánh, đọc sách cắt-ngheĩa đạo, đọc Thánh-Kinh Bảo, viết thư yêu-ủi anh em tin-đồ, hoặc khuyên-giục bà-con tin Chúa, và dùng vào mọi việc ở đời. Có gì khổ bằng phải nhờ người khác đọc Kinh-Thánh cho nghe suốt đời, hoặc có tâm-sự mà không thể dùng giấy mực tỏ-bày cùng bè-bạn ở xa? Chính Thánh Phi-e-rơ đã nói rằng: «Thêm cho nhơn-dữc sự học-thức» (II Phi-e 1: 5). Sự nhơn-dữc mà không có học-thức thì có thể dẫn

ta vào nhiều điều sai-lạc, và ta không có phương-pháp nào, nhất là không thể mở Kinh-Thánh ra mà bài-bác những kế toan đem tà-giáo dụ-đốt mình.

Có anh em sẽ nói rằng: «Đành rằng học thì tốt lắm, nhưng tôi suốt đời không học, óc tối đã lâu, bây giờ học làm sao được?» Mới đây một bà giáo-sĩ ở Vân-nam (Trung-hoa) qua Hà-nội. Bà đã sáu mươi một tuổi, nhưng vì yêu-thương người Việt-Nam trú-ngụ bên Tàu, nên đã học tiếng Việt-Nam để có thể giảng-Tin-Lành cho họ. Hiện nay bà chưa hiểu nhiều, nhưng đã đọc sách Việt-Nam được. Anh em còn chối được rằng mình không thể học nữa không? Chắc không, vì «Thần-trí của sự khôn-sáng và của sự tỏ ra» vẫn sẵn-sàng giúp-đỡ anh em học-tập mọi sự tốt-lành.

Đến đây tôi tin rằng anh em chị em đều hăm-hở, sốt-sắng muốn học ngay. Nhưng học thế nào?

Đọc tờ tuần-báo kia, tôi thấy một bạn thanh-niên muốn trừ-khử sự ngu-dốt trong đám binh-dân, nên nhất-định sẽ dạy ba người học chữ quốc-ngữ, hết ba người ấy sẽ dạy đến ba người khác. Ý-kiến này rất mới-mẻ, bổ-ích, và đã được nhiều người hưởng-ứng. Nhân đây tôi nghĩ rằng sự dạy quốc-ngữ có thể giao cho các anh em chị em đã biết chữ và nhất là cho bạn truyền-đạo, dưới quyền quản-đốc của ông mục-sư hoặc ông truyền-đạo. Một người biết chữ dạy bốn, năm người, cứ làm như vậy trong vòng vài năm, thì hết thầy anh em chị em tin-đồ sẽ đọc được quốc-ngữ, hiểu rõ đạo-lý, dễ nhận-biết tà-giáo, ấy là chưa nói đến Thánh-Kinh Bảo và các sách do nhà-in Hội Tin-Lành xuất-bản sẽ thêm giá bốn, năm số người đọc. Mong thay!

Anh em có ý-kiến gì thêm về vấn-đề này, xin cứ bày-tỏ trên mặt báo cho rộng đường dư-luận, chúng tôi sẵn lòng hoan-gình.—T. K. B.

Lời nói thêm.—Xin quý-vị Mục-sư, Truyền-đạo tuyên đọc bài này trên tòa giảng một buổi sáng Chúa-nhật. Đa-tạ!